

30.11. 2025, 1. adventní neděle

Introit: Hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu. (Za 9,9b)

Píseň: 451 *Slávy Pán přichází opět*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za nový den, za neděli, za advent. Každý den je otevřením nové naděje, světlo přebírá vládu nad tmou. Probuzení a síla vstát není samozřejmostí. Nejen za to děkujeme.

Přicházíš, Pane Bože. Do světa, mezi lidi, k nám. Do našeho spěchu, radosti, plánování, vánočního chystání. Přicházíš do našeho neklidu a nemocí, strachu, nejistoty.

Přicházíš, doufáme, do našeho kostela, domova, do našeho města, do našich rodin i tam, kde jsme sami.

Chceme se ti otevřít, přijmout, nechat se překvapit, probudit.

Vítej... Amen.

Čtení: Iz 40,1-11

Píseň: 421 *Otevřete brány*

Text: Mk 1,1-11

Kázání:

Proč vycházejí lidé z celé judské krajiny na poušť k Janu Křtiteli, vyznávají hříchy a dávají se pokřtít? I ve své době působí Jan Křtitel jako podivín. Oblečen do velbloudích kůží, živí se kobyilkami a medem. Hlásí se tak k prorocké tradici, podobně vypadal prorok Eliáš. A také slova proroků Malachiáše a Izajáše cituje: *Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!*

Lidé za Janem přicházejí, něco hledají, chtějí se změnit. Chtějí odložit to, co je tíží. Proto vyznávají své hříchy. Příprava cesty Páně, příprava, aby nás to nové mohlo obohatit, oživit, je možná tak, že něco odložíme, opustíme, s něčím přestaneme, uděláme v sobě/u sebe místo novému, vykročíme dál jinak.

Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky... Čiňte pokání, vyzývá Jan Křtitel. To není uplakaná lítostivost ani trvalý pocit sklíčenosti, hanby nebo studu, není to zkroušenost. Je to práce, aktivní krok, návrat na správnou cestu. Je to spíš čin než emoce. Úprava terénu, narovnání cest, jak to nazývá Izajáš, je to stejné, co bude opakovaně připomínat Ježíš.

Příprava cesty pro Hospodina je realizována skrz službu, pomoc lidem. Dát napít žíznivému a najíst hladovému. Navštívit osamělého, potěšit smutného, obejmout plačícího, stisknout ruku tomu, kdo má strach. (Mt 25) Odpustit tomu, kdo nám ublížil. Tak lze připravit v poušti a pustině vztahů cestu pro Hospodina, jeho láska se zrcadlí v našich soucitných očích, Bůh hledí skrze naše pomáhající ruce. Tak děláme z pouště kolem nás už trochu zahradu, už trochu se zableskne Boží království, které v plnosti přijde na konci věků. Možná je to nenápadné, ale službou lidem otevíráme cestu Pánu Bohu k nám, do nás.

K přípravě cesty, kterou nabízí Jan, patří také křest; očista ponořením do vody, do Jordánu. Z vody vychází člověk připravený, odhodlaný žít nově, snad lépe, připravený také něco nového přijmout. Jan Křtitel slibuje, že za ním přichází někdo větší, kdo bude nabízet křest Duchem svatým. On bude člověka k tomu novému, jinému uschopňovat, dávat sílu.

Jan Křtitel se někdy kreslí jako postava s výrazným prstem ukazujícím k Ježíši. Jan je ukazatel. K něčemu vede, napomáhá, něco ohlašuje. Já nejsem ten hlavní, ten teprve přijde. To hlavní přijde z druhé strany, ze strany Boží. Přiblížilo se království Boží.

Lidé přicházejí za Janem do pouště a nechávají se křtít v Jordánu. Jordán je řeka symbolická. Přes Jordán se vraceli Izraelci z Egypta. Hospodin pomohl lidem opustit otroctví a začít nově. Z otroctví vyvádí Bůh. Proto Jan Křtitel pomáhá lidem vyjít z otroctví hříchu právě u Jordánu.

Jan Křtitel, člověk, lidé, církve... naše snažení, připravování je důležité. Ale naštěstí to není to nejdůležitější, na tom to nestojí, tím to nekončí ani nevrcholí. Advent se děje primárně z Boží strany. V davu lidí, který přichází k Jordánu k Janu Křtiteli, je přítomen Ježíš. Podle podání v Markově evangeliu Jan Křtitel nemá problém Ježíše mezi mnoha dalšími pokřtít. (Jak je to třeba u Matouše.) Vypadá to, že si Ježíše ani nevšiml, že ho nepoznal. Je tam jedna prostá věta: *V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn.* (Mk 1,9) Až pak se objeví holubice a ozve hlas z nebe, ale zdá se, že to vidí a slyší jen Ježíš (a dovíme se to my, čtenáři). Nejdřív ale Ježíš mezi mnoha jinými vstoupí do vody. Spolu s ostatními - hříšníky, kteří se potřebují nechat umýt od špinavého.

Proč do vody sestupuje i Ježíš? Možná se máme dovědět, jak moc chce být s lidmi, obyčejnými, hříšnými, lidskými. Chce s nimi, s námi jít do stejné (špinavé) vody. Toto je Boží cesta k člověku. Z lásky člověkem se stal (se zpívá v jedné písni)... Je to naděje, že přichází i k nám, jednotlivcům, k církvi, do světa. Mnohdy nerozpoznán.

Teolog Pavel Hošek začíná jednou svou úvahu příběhem:

„Kde bydlí Bůh?“ ptali se chasidé Menachema Mendela z Kotsku.

„Co je to za otázku?“ vyhrkl vzápětí nejmladší z nich, „Bůh je přece všudypřítomný!“

Rebe ale odpověděl: „Bůh je přítomný všude, ale bydlí jen tam, kam mu dovolíme vstoupit.“ Kotský rebe připomněl svým žákům jednu z nejkrásnějších výpovědí hebrejské Bible: Bůh, který stvořil vesmír a vládne dějinám, si za svůj příbytek v tomto světě zvolil nepatrné a křehké lidské srdce. Bydlí v lidských srdcích, do kterých byl pozván. Zároveň nepřichází nepozván. Bydlí jen tam, kam ho pozveme.

Sestra Věra Smolíková mi vyprávěla o jednom obraze v londýnské katedrále sv. Pavla. (malíř Holman Hunt, 1827-1910; obraz Světlo světa je z roku 1854) Je na něm vyobrazen Kristus s lucernou, stojí před zavřenými dveřmi a klepe na ně. A ty dveře zvenčí nemají kliku. Je to na těch lidech uvnitř, jestli otevřou.

Je to na nás, jestli si přejeme Boha pozvat.

obraz:

<https://www.explore-stpauls.net/oct03/textMM/LightWorldN.htm>

Vyznání vin a slovo milosti:

Pane Bože, chceme se teď na prahu adventu zastavit a uvědomit si, kdo jsme. Ne ani tak z vnějšího pohledu, ale kdo jsme uvnitř. Myslíme na to... z čeho máme radost, co se daří, kde uvnitř nás kvete láska, soucit... myslíme na to, co bychom raději skryli, za co se stydíme... lhostejnost, sebelásku, pýchu,... to, když jsme někoho přehlíželi... zranili, nevyslechli... byli tvrdí, nepravdiví...
Prosíme, odpusť.

Chceme se ti otevřít, pozvat tě dál.

Bereme za kliku svého já, otevíráme dveře, prosíme, přijď.

Prosíme, přijď.

Chceme v sobě udělat pro tebe místo. Proto necháváme odejít zlobu, zášť, naštvaní. Chceme odpustit.

Odpouštím, prosím o pomoc, když je to těžké.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj 3,20)

AVV (345)

Píseň: 331 *Pána vítěj*

Večeře Páně

Píseň

ohlášky

Přímlovná modlitba

Požehnání:

Bůh vás požehnej nepohodlím ve snadných odpovědích, polopravdách a povrchních vztazích, abyste mohli žít na hlubině svého srdce.

Bůh vás požehnej hněvem nad nespravedlností, útlakem a vykořisťováním lidí, abyste mohli pracovat pro spravedlnost, svobodu a pokoj.

Bůh vás požehnej slzami prolitými pro ty, kdo trpí bolestí, odmítáním, hladověním a válkou, abyste mohli natáhnout ruce k jejich útěše a jejich bolest změnit v radost.

Bůh vás požehnej dostatkem bláznovství, abyste měli odvahu být ve světě jiní a dělat věci, o kterých ostatní říkají, že udělat nejdou.

A požehnání Boha Otce, Syna i Ducha svatého zůstávej na vás a ve vší vaší lásce a modlitbách pro tento den i navěky.

františkánské požehnání

Píseň: 452 *Zavítej k nám stvořiteli*

<https://www.explore-stpauls.net/oct03/textMM/LightWorldN.htm>

malíř Holman Hunt

